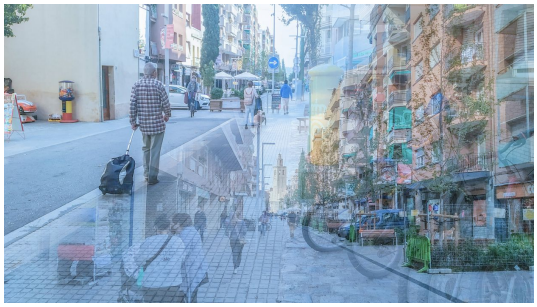
Avinguda de Cerdanyola

Una mare i el seu fill estan asseguts en la terrassa d'una cafeteria situada en un carrer ample i llarg. La majoria dels edificis són alts però alguna casa que encara es conserva trenca amb la silueta. De les façanes en cauen les fulles verdes que omplen els balcons. A cada terrassa hi ha un hort o flors plantades, els terrats són plens d'arbres fruiters o d'espais de relaxació. Alguns tenen petites basses d'aigua i tot.

L'espai que abans l'ocupaven els cotxes ara l'ocupa la gent. Els infants dibuixen els seus jocs a terra amb guix. Hi ha grans jardineres repartides per l'espai, algunes tenen nabius, d'altres moreres. Els locals a peu de carrer són ocupats per petits tallers o tendes locals. La majoria dels oficis s'han recuperat.

Fa poc que ha plogut i el terra encara és moll. Els colors són més vius que mai i en les petites gotes, que han quedat a les cadires i taules d'alumini, el sol s'hi reflecteix. Els peus del nen es balancegen llunyans del terra gris, sobre el seu plat encara hi ha mig croissant. La mare pren un te acompanyat amb un tros de pastís. A la taula del costat hi ha un senyor gran llegint el diari, el te ben obert i no se l'hi pot veure el rostre, de la cadira on està assegut en surt una corretja vermella que va a parar al coll d'un Beagle. Més apartades, dues noies prenen una beguda i riuen.

-Mare quan acabi podré anar a jugar?
-Però no gaire lluny eh.

El nen content l'hi fa una mossegada al croissant.

-Quan jo era petita no podíem jugar al carrer. Estaven plens de cotxes. La gent només els podia utilitzar per anar d'un lloc a un altre.
-Però què dius mama?
-Fa anys el verd fugia de les ciutats, quan alçàvem la vista tot era gris com el terra que trepitgem. Els petits ens havíem de resignar a quatre espais repartits per la ciutat. Ens imaginàvem un futur on els cotxes volaven i les ciutats s'allunyaven encara més d'aquest món ple de natura que ens envolta, on estàvem constantment connectades i eternament desconnectades de la terra. Per sort ens equivocàvem i vam poder canviar les coses.
-Gràcies, mare.

La mare fa una ganyota i somriu.

-Gràcies. Per què?
-Per fer que jo pugui jugar i que la ciutat deixi de ser de color gris.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/relats/150503.html

Copyright 2024 Cugat.cat